

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 497/06
01.11.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Sonje Brkić, Slađane Nakić-Momirović, Vlaste Jovanović i Slobodana Dražića, članova veća, u parnici tužioca AD "AA", čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih: BB, i drugih, čiji je zajednički punomoćnik BA, advokat, i tuženog VV, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Valjevu Gž. br. 1117/05 od 09.12.2005. godine, u sednici veća od 01. novembra 2007. godine, doneo je:

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Valjevu Gž. br. 1117/05 od 09.12.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Mionici P. br. 196/04 od 08.04.2005. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca da se tuženi obavežu da mu solidarno isplate iznos od 1.076.491,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe pa do isplate. Tužilac je obavezan da tuženima na ime troškova spora isplati iznos od 184.500,00d dinara, osim tuženom VV.

Presudom Okružnog suda u Valjevu Gž. broj 1117/05 od 09.12.2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv drugostepene presude tužilac je blagovremeno preko punomoćnika izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP i našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Nema ni bitne povrede iz stava 2. tačka 12. istog člana, na koju revizija neosnovano ukazuje, budući da je pobijana presuda jasna, nije protivurečna i sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, na sastanku održanom dana 29.05.2004. godine članovi Granskog sindikata "GG" doneli su odluku o prekidu rada kod tužioca sa početkom 08.06.2004. godine. Na osnovu ove odluke, koja je zavedena pod brojem 371 od 31.05.2004. godine, u pogonu za toplo cinkovanje kod tužioca došlo je do štrajka u periodu od 08.06.2004. zaključno sa 25.08.2004. godine. Odlukom o prekidu rada formulisano je 8 zahteva, koji se odnose na urednu i punu isplatu zarada, potpisivanje opšteg kolektivnog ugovora, učešće sindikata u postupku utvrđivanja odgovornosti radnika, obezbeđivanje uslova za rad i konstituisanje organa preduzeća. Odlukom od 27.07.2004. godine zahtevi su prošireni i na smenu celokpnog rukovodstva preduzeća, ali od ovog zahteva su štrajkači odustali tokom pregovaračkog postupka. Tokom postupka tužilac nije dokazao da su štrajkači na bilo koji način ometali i sprečavali organizovanje proizvodnog procesa za radnike koji nisu bili u štrajku. Direktor preduzeća doneo je odluku pod br. 447 od 17.06.2004. godine kojom je utvrdio minimum procesa rada za vremenski period

od 18.03. do 05.07.2004. godine u pogonu za toplo cinkovanje. Navedeno rešenje zaposleni u ovom pogonu nisu hteli da prime, niti su obezbedili minimum procesa rada. U toku trajanja obustave rada, štrajkači su se okupljali u prostoriji koja je tada bila prazna i nije korišćena. Štrajk je okončan nakon pregovora dana 24.08.2004. godine, tako što je direktor preduzeća tužioca u celini prihvatio postavljene zahteve iz Odluke o prekidu rada od 31.05.2004. godine.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je nižestepenim presudama primenjeno materijalno pravo kada je odbijen tužbeni zahtev tužioca da se tuženi obavežu na solidarnu isplatu iznosa od 1.076.491,00 dinara sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom na ime naknade štete.

Naime, pravilan je zaključak nižestepenih sudova da je štrajk u pogonu tužilačkog preduzeća bio zakonit, budući da je organizovan u cilju zaštite profesionalnih i ekonomskih interesa zaposlenih u smislu čl. 1. Zakona o štrajku, te da je odluku o stupanju u štrajk doneo sindikat, u skladu sa čl. 3. i 4. istog Zakona. U postupku je utvrđeno da štrajkači nisu ugrožavali bezbednost lica i imovine niti ometali proces rada radnika koji nisu bili u štrajku, a u smislu čl. 7. istog Zakona. Budući da se ne radi o delatnosti od javnog interesa, u kojima se štrajk može započeti ako se obezbedi minimum procesa rada, u smislu čl. 9. i 10. Zakona o štrajku, to za zakonitost štrajka nije bio uslov obezbeđivanje minimuma procesa rada. Osim toga, odluka direktora tužilačkog preduzeća kojom je u toku štrajka bio određen minimum procesa rada, nije doneta u skladu sa čl. 10. st. 3, 4. i 5. Zakona o štrajku, kojim se između ostalog predviđa da direktor mora najdocnije pet dana pre početka štrajka odrediti zaposlene koji su dužni da rade za vreme štrajka. Nezakonitosti u vezi sa sprovođenjem štrajka, na koje je ukazano rešenjem inspektora rada od 10.06.2004. godine, otklonjene su u toku pregovaračkog procesa, o čemu svedoči i to što se pregovarački proces završio pristankom direktora tužilačkog preduzeća na ispunjenje svih početnih zahteva štrajkača. S obzirom da je štrajk kod tužilačkog preduzeća bio zakonit, te da na strani tuženih nije bilo namere za nastanak štete niti krivice u smislu čl. 154. Zakona o obligacionim odnosima, kao i da kod poslodavca nije vođen postupak za utvrđivanje postojanja štete, njene visine i okolnosti pod kojima je šteta nastala, te ko je štetu prouzrokovao i kako se naknađuje, a u skladu sa čl. 95. st. 5. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“, broj 70/01), pravilno je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca za naknadu štete, a revizijom se neosnovano ističe pogrešna primena materijalnog prava.

Iz navedenih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu člana 405. stav 1. ZPP.

Predsednik veća-sudija

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

RR